

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1044/2016
20.09.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић, Соње Павловић и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Јеленом Петковић-Милојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног И.А., због кривичног дела тешко дело против опште сигурности из члана 288. став 4. КЗ у вези са кривичним делом непрописно и неправилно извођење грађевинских радова из члана 281. став 2. у вези става 1. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног И.А., адвоката Б.М., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Сомбору К 1153/13 од 02.10.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 410/16 од 13.04.2016. године, у седници већа одржаној дана 20.09.2016. године, једногласно је, донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног И.А., адвоката Б.М., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Сомбору К 1153/13 од 02.10.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 410/16 од 13.04.2016. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору К 1153/13 од 02.10.2015. године, окривљени И.А., С.П., Д.А. и Н.П. оглашени су кривим због кривичног дела тешко дело против опште сигурности из члана 288. став 4. КЗ у вези члана 281. став 2. у вези става 1. КЗ, док је окривљени А.Д. оглашен кривим због кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. КЗ па су Д.А. и Н.П. изречене условне осуде тако што су им утврђене казне затвора у трајању од једне године и истовремено одређено да се овако утврђена казна затвора неће извршити уколико окривљени у року од три године од дана правноснажности пресуде не учине ново кривично дело, док су окривљени И.А. и С.П. осуђени на казне затвора у трајању од по једне године, а окривљеном А.Д. изречена је условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од шест месеци и истовремено одређено да се овако утврђена казна затвора неће извршити уколико окривљени у року од

две године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело. Истом пресудом наследници иза пок. З.П. упућени су на парнични поступак ради остваривања имовинскоправног захтева док су окривљени обавезани да у корист буџетских средстава суда на име паушала плате износ сваки од по 20.000,00 динара, као и трошкове кривичног поступка у износу од 280.014,30 динара солидарно, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 410/16 од 13.04.2016. године, делимичним усвајањем жалби бранилаца окривљених С.П. и И.А. преиначена је само у погледу одлуке о кривичној санкцији пресуда Основног суда у Сомбору К 1153/13 од 02.10.2015. године тако што је Апелациони суд у Новом Саду ове окривљене, због извршеног кривичног дела тешко дело против опште сигурности из члана 288. став 4. КЗ у вези члана 281. став 2. у вези става 1. КЗ за које су првостепеном пресудом оглашени кривим, применом одредбе члана 45. став 5. КЗ осудио на казне затвора у трајању од по једне године и одредио да ће окривљени ове казне издржавати у просторијама у којима станују уз примену електронског надзора, док су као неосноване одбијене жалбе бранилаца окривљеног Д.А. и Н.П. и у преосталом делу жалба бранилаца окривљених С.П. и И.А. и првостепена пресуда је у непреиначеном делу потврђена. Том пресудом усвајањем жалбе браниоца окривљеног А.Д. преиначена је пресуда Основног суда у Сомбору К 1153/13 од 02.10.2015. године у осуђујућем делу тако што је према овом окривљеном на основу одредбе члана 422. тачка 3) ЗКП одбијена оптужба.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног И.А., адвокат Б.М., због повреде закона из члана 485. став 4. ЗКП у вези члана 438. став 1. тач. 8), 9), члана 438. став 2. тачка 1) и члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење односно другостепеном суду на поновно одлучивање, односно да исте преиначи тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости у смислу одредбе члана 488. став 1. ЗКП доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа сходно одредби члана 490. ЗКП, о којој, у смислу одредбе члана 488. став 2. ЗКП није обавестио Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа, Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног И.А., адвоката Б.М., је неоснован.

Бранилац окривљеног И.А., правноснажне пресуде побија због повреде закона из члана 439. тачка 1) ЗКП наводима да окривљени И.А. није предузео радњу извршења кривичног дела у питању за које је оглашен кривим односно да је поступио по опште признатим техничким правилима при извођењу грађевинских радова, указивањем да овај окривљени, као власник Предузећа СЗР "В." није био у обавези да руководи радом других извођача.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Наиме, наводе садржане у захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног И.А. истицао је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и на страни 6 пасус трећи, четврти, пети, страни 7 пасус други и страни 8 пасус трећи и четврти образложења побијане пресуде је дао јасне и довољне разлоге о томе да се у радњама окривљеног И.А. стичу сви субјективни и објективни елементи кривичног дела тешко дело против опште сигурности из члана 288. став 4. КЗ у вези члана 281. став 2. у вези става 1. КЗ, које као правилне у свему прихвата и Врховни касациони суд и у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на њих упућује.

Побијајући правноснажне пресуде због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8) и тачка 9) ЗКП бранилац окривљеног не указује у ком делу суд није решио предмет оптужбе дат у оптужници јавног тужиоца Кт 35/06 од 05.03.2008. године која је измењена дана 09.02.2015. године, односно не указује на који начин је суд ову оптужбу прекорачио, а из образложења захтева и навода да суд није стриктно појаснио сам поступак измуљивања, а што му је наложено решењем апелационог суда од 26.09.2012. године и услове које треба да испуњавају извођачи, подизвођачи, радници, машине, са посебним освртом у погледу процедуре за уговарање непредвидивих радова измуљивања као специјализованих радова у дубоком ископу са очигледним ризицима за безбедан рад по живот и здравље људи, те да након тога утврди и пропусти који су узроковали обрушавање стране ископа што је довело до смрти једног радника, те да су изведени докази оцењени у супротности са наводима вештака датим на главном претресу који су јасно навели да окривљени И.А. није могао да руководи радом других предузећа који су изводили радњу измуљивања, по оцени Врховног касационог суда произилази да се захтевом оспорава чињенично стање утврђено првостепеном, а потврђено другостепеном пресудом у погледу учешћа овог окривљеног у извршењу кривичног дела у питању.

Поред тога, побијајући правноснажне пресуде због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП бранилац окривљеног И.А. у захтеву наводи да се на "вештачењу" пресуда не може заснивати, не указујући при том због чега сматра да је овај доказ – вештачење прибављено супротно одредбама ЗКП, а из образложења захтева и навода да се судови у образложењу пресуда у погледу утврђивања постојања кривичног дела у питању и кривице окривљеног на

овај доказ позивају, а потпуно је нејасно због чега нису навели да окривљени И.А. није могао издавати било какве наредбе Предузећу "Н." и "Ш. Т." јер су то вештаци децидно навели на главном претресу, по налажењу Врховног касационог суда произилази да се захтевом оспорава чињенично стање утврђено правноснажним пресудама.

Како погрешно или непотпуно утврђено чињенично стање на које се захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног И.А. указује не представља законски разлог у оквиру повреда таксативно набројаних у члану 485. став 4. ЗКП, због којих окривљени, преко свог браниоца може поднети захтев за заштиту законитости, Врховни касациони суд се у ове наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног И.А., адвоката Б.М. није упуштао.

Са изнетих разлога, а на основу одредбе члана 491. ст. 1. и 2. ЗКП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Јелена Петковић-Милојковић,с.р.

Председник већа-судија
Драгиша Ђорђевић,с.р.